

Specia Extraterestra

Ne aflam pe Luna. Eram intr-o misiune strict secreta de descoperire a unei specii extraterestra. De ani de zile sediul NASA primeste poze cu un asazis extraterestru, iar astazi noi eram in investigatie. Si de ce spun noi? Fiindca eram impreuna de echipajul meu:

- Ed, savantul;
- Ben, inginerul;
- Iar eu eram capitanul.

I-am condus prin spatiul infinit, atmosfera planetei si nu aveam de gand sa plec indiferent de cum m-ar fi amenintat Luna. Oricum eram singurul care avea sa tina piept oricarei specii intalnita. Daca nu v-ati dat seama deja, ceilalti se speriau pana si de umbra lor. E o minune cum au ajuns sa lucreze la NASA.

De aici nu mai aveam cale de intoarcere. La propriu, i-am lasat pe cei doi sa aterizeze nava si n-au fost in stare sa faca diferenta dintre bot si spate. Astfel am ajuns cu fata navei scufundata in solul planetei.

Nici vorba sa sunam la ajutoare fiindca au uitat de telefoane sau orice dispozitiv de comunicatii cand s-au parasutat din nava.

In timp ce eu cautam posibile forme de viata m-am trezit cu ori ce sansa de a scapa de pe aceasta planeta nula.

Sa lasam mai bine aceste intamplari si sa revenim la prezent. In momentul de fata ne aflam dupa o stanca observand atent, cel putin eu, imprejurimile. Brusc am observat o silueta in intuneric.

Pe cand echipajul meu tipa, eu alergam spre creatura sperand s-o prind. Brusc, am trantit-o la pamant si, ca sa vezi, era prima forma de viata de pe alta planeta.

La inceput parea prietenos. Avea un cap mare, ochii de sticla si o gura mica. Totusi din nefericire nu purta nici o haina. Unii ar fi zis ca e gol pusca. Uni adica Ben si ED. Acesta ne cunostea bine limba si multe altele. A reusit sa-i zapaceasca pe cei doi doar cu doua expresii verbale.

Eu si cu el ne-am inteles bine. Mai tarziu l-am numit Billy. I-am explicat lui Billy de ce suntem noi aici si a inteles care e treaba cu cei doi. „In sfarsit cineva care imi intelege suferinta.”

Dupa ce ne-am imprietenit cu totii am plecat sa plimbam pe Luna. In primul rand pentru ca eram toti inchisi pe planeta.

Billy a fost dragut si ne-a aratat tot ce ascunde planeta lui:

- Am vazut de aproape o piatra la care daca teuitai din stanga, semana vag cu fata lui ED. Bineinteles Ben s-a strambat la piatra in timp ce eu imi luam notite;

- Am aflat si despre un asteroid complet din metal. ED s-a urcat pe el, iar Ben l-a urmat. Eu fiind mai inteligent decat ei mi-am luat din nou notițe. Nu aveam de gand sa ma joc de a cauboiul cu ei.

Billy a tinut neaparat sa vedem si colonia acestora. Noi am fost complet de accord. Pe drum, desigur ca Ben a trebuit sa cada intr-un crater, si Ed, incercand sa-l traga a cazuts i el.

Prietenul meu ia scos fara probleme. Se pare ca e foarte puternic. Toti trei am fost uimiti.

Acum sa trecem la treburi serosae. Eram in pragul usii coloniei extraterestre. Daca inca nu ati inteles eu vorbesc mereu la propriu. Colonia avea usa si prag pe care scria "Bine ativenit! Acum plecati!" in limbalor.

Am deschi susa si acolo se aflau 10.001 de scari. In timp ce echipajul meu s-a impiedicat si a cazut pe toate scarile, noi doi preferam sa mergem normal si sa nu ne rupem nimic.

Jos Billy a explicat ce se intapla si ca avem intentii pasnice, iar acestia ne-au primit cu bratele deschise. Vreau sa spun ca ne-au imbratisat la propriu. Extraterestri au maini surprinzator de cleioase.

In sfarsit am facut cunostinta cu liderul acestora. Un lucru foarte interesant e ca doar regale are un nume. Numepe care nu-l puteam pronunta, deci i-am spus Robert. Ed si Ben erau singurii care il strigau "Sefu' Robert" ceace arata a nerespect, dar ei nu stiau ce inseamna cuvantul.

Nu aveam cu ce sa parasim planeta, iar oxigenul se ducea repede, dar din fericire Robert a fost destul de amabil sa ne duca acasa. Nu el ci Billy, fireste. El era regale. Dar inainte am facut o poza la suprafata. A mai venit cineva din colonie fiindca regale tine neaparat sa fie in mijloc. De parca ar fi conta.

Nu se observa diferenta, nu e asa?

Pe drum Billy mi-a promis ca o sa ma viziteze, dar nu credeam ca o sa o faca de fata cu familia mea. Ei au crezut ca a fost doar un cosmar.

Iar NASA nu au crezut chiar si dupa ce le-am aratat pozele. Ba chiar mai rau. S-au suparat pentru racheta. De parca nu ar maia vea inca o mie in garaj.

Si totusi ce lmai fascinant lucru a fost cum poti sa ingropi un sfert dintr-o racheta cu botul in pamant.